

**OPNIEUW
BEGINNEN**

OPNIEUW BEGINNEN

FRANK VAN VLIET

*Als de wereld op slot zit en het voor de meesten voelt
als gevangenzitten in hun eigen huis blijkt dit voor een enkeling
een bevrijding te zijn.*

Een boek kan niet ontstaan door schrijven alleen, daar is hulp bij nodig.

Dank, Hanny, Berry, Francé, (Juf) Diny, Patricia, Sandra, zonder jullie kan een verhaal niet tot leven worden gebracht, dank voor alle punten, komma's en aanpassingen. Ook gaat mijn dank uit naar Rafaël van publicatieplatform SKRIBIS en Hanne, de redactrice, voor hun vertrouwen, steun en het aanhoren van mij.

En Veronique voor de foto en het ontwerp van het boek. Een verhaal zonder kaft is geen boek.

© **Frank van Vliet**

SKRIBIS is een onafhankelijk publicatieplatform.

Publicaties bij SKRIBIS worden uitgebracht in eigen beheer.

SKRIBIS

info@skribis.be

www.skribis.be

Zetwerk & cover: Studio Schoots

Frank van Vliet

Opnieuw beginnen

Gent, 2025, 332 p.

ISBN 978 94 935 2907 6

D/2026/3988/20

NUR 301

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of vermenigvuldigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur-uitgever.

Voor vrienden

*Voor de eenzamen onder ons,
er is altijd iemand die op je wacht.*

TWEEDE HELFT MAART 2020

Op een bijna totaal verlaten lang strand met kabbelende zee in een heerlijke voorjaarszon ligt op een bedje een oudere man. De weinige haren die hij heeft op zijn hoofd zijn kort en donkergrijs. Zijn getrimde baard heeft nog minder kleur en lijkt wel wit. Erg groot is hij niet. Dik ook niet, maar je zou hem wat aan de stevige kant kunnen noemen. Vroeger zal hij misschien een sport hebben beoefend, dat kun je zien aan zijn nog steeds stevige bovenarmen, die duidelijk tot een aantal jaren geleden nog getraind werden. Verder valt vooral op dat hij zich jeugdig gedraagt. Hij loopt op teenslippers, zijn broek is kort naar de strandmode van niet meer dan twee jaar terug, zijn blouse heeft hij open en het grijze borsthaar steekt af tegen de zongebruinde huid. Aan zijn uiterlijk en zijn kleding te zien komt hij uit Noord-Europa.

Hij is pas korte tijd hier, duidelijk een toerist. Ondanks dat het halverwege maart is, is de temperatuur zeker niet slecht. Het is erg goed toeven op het prachtige, witgele strand met om hem heen de bijna zwarte rotsen van het schiereiland. De enige toegang hiernaartoe, voor zover hij weet, is een trap bij de haven aan de rand van het dorp. Als er andere zijn, heeft hij die nog niet gevonden. Het strand lijkt afgesloten aan de andere kant, helemaal aan het eind, door een grote rots die als een reusachtige kei ooit afgebroken lijkt te zijn en hier is neergekomen. Of er

iets is achter de rots heeft hij niet kunnen zien. Gisteren, de dag na zijn aankomst, heeft hij met vloed een wandeling gemaakt over het natte zand. Langs het water naar het einde tot de rots de doorgang blokkeerde. Hij is aan de voet van de hoog opgaande steile rotswand tegen over de waterlijn weer terug gelopen. Het strand is niet heel breed, het zal nog geen tweehonderd meter zijn, wel lang, misschien zo'n anderhalve kilometer. Het leek of de man er een hele dag over deed om het rondje te lopen; hij slenterde meer dan dat hij liep. Alles wat hij zag nam hij in zich op, steeds keek hij rond. En elke keer dat hij stil hield, staarde hij over het strand naar het water dat rustig kabbelde. Hij vroeg zich steeds af of er nog iets anders te zien is dan dit, strand, water, lucht en de rotsen.

Door de geïsoleerde ligging wordt het strand alleen door bewoners en hotelgasten van het dorp gebruikt. Andere toeristen zijn er normaal niet. De afgelopen jaren zijn er een paar hotels bijgekomen. De meeste staan aan de rand van het dorp boven op de rots bij de grote weg. Toch zijn het er voor een gewoon vissersdorpje meer dan normaal. De gasten komen vooral voor de ruige natuur en om te duiken of snorkelen in het heldere water.

Nu is het rustig, erg stil zelfs voor de tijd van het jaar. veel gasten zijn er niet, eigenlijk is er niemand op het strand. Misschien vinden de mensen het nog te koud. Ondanks dat de scholen dicht zijn is er geen kind te zien. De man weet niet wat de huidige regels in verband met de covid-pandemie hier zijn en er is ook niemand die het hem uitlegt. Om de een of andere reden wordt hij niet tegengehouden. Niet door politieagenten of militairen die zeer regelmatig een rondje rijden door het dorp. Wel heeft hij gezien dat mensen af en toe worden gecontroleerd, soms zelfs een proces-verbaal lijken te krijgen.

Natuurlijk is de man alleen hier op het strand overdag wanneer het warm genoeg is. 's Nachts slaapt hij in een van de luxueuze kamers van een vijfsterrenhotel aan de andere kant van het dorp. Alle gasten in dat hotel zijn op één hand te

tellen. De huidige situatie in de wereld zorgt voor een vreemde verstilde sfeer op het hele schiereiland en zeker ook in het hotel. In de eetzaal die voor meer dan honderd mensen is ingericht zit hij alleen aan zijn tafel en aan de andere kant van de zaal zit een ouder echtpaar. Verder zijn er geen gasten aanwezig, enkel een serveerster van middelbare leeftijd. De twee andere gasten – het zijn er echt vijf in totaal – eten op hun kamer. Ze komen niet buiten, ze zijn enkel te zien op hun balkon. Zij kunnen niet terug naar huis; hun thuisland zit op slot. Er is geen vliegtuig dat hen komt halen; ze waren te laat voor de repatriëringsvluchten die hun regering had georganiseerd. Hun cruiseboot is eerder dan gepland aangemeerd, maar het land waar zij terug naartoe wilden zat al op slot. Samen met de overige gasten die eerst elders in het dorp of in een van de resorts verbleven, zijn zij nu hier terechtgekomen. Ze hebben duidelijk pech gehad. De andere gasten zijn vandaag of afgelopen nacht doorgereisd met de vluchten die wel nog vlogen. Het lastige voor deze twee is ook nog dat zij de situatie niet kunnen accepteren en er duidelijk niet het beste van maken. Ze lijken nu vooral te treuren om het verplicht te moeten verblijven in een land dat zij niet hebben uitgekozen. Zij hopen alleen maar dat zij ooit nog terug kunnen naar huis. Zwartkijkers zijn het, zij zien in deze pandemie niets goeds. Ze willen naar huis en wel zo snel mogelijk. Naar hun stad, hun vaderland.

Voor de man, Sammy, is dat juist heel anders. Hij is erg blij dat hij hier is en niet thuis moet zitten. Thuis heeft hij niets te zoeken, het enige wat hij er zou kunnen doen is wat werken aan een keukentafeltje. Verder zou hij niet buitenkomen. Daar is namelijk niets, daar zouden te veel mensen om hem heen lopen, hij zou te veel risico lopen en dat wil hij niet. Daarbij is zijn tweekamerflat echt te klein. Het balkon is net groot genoeg voor een bloempot met een hangbegonia en het balkon is ook nog eens te dicht bij dat van de burens. Die hebben de hele dag de deuren open staan en roken buiten, half over de balustrade hangend. Zijn eigenlijke

werkplek is door de reisbeperkingen in de stad waar hij woont niet te bereiken. En als dat wel zo zou zijn, dan kan hij waarschijnlijk niet naar binnen; zijn atelier zit net als de meeste kantoren en werkplaatsen op slot uit voorzorg. Misschien in de toekomst dat hij er op de fiets heen zou kunnen, dan zou hij meer dan een uur aan het fietsen zijn. Het openbaar vervoer gaat veel sneller, maar de bussen, treinen en metro zijn enkel te gebruiken voor noodzakelijke reizen, en een auto heeft hij niet. Zijn dagelijkse werkzaamheden zijn niet noodzakelijk genoeg. Er zat volgens hem maar één ding op: hij besloot om niet naar huis te gaan. Het aanbod van de ambassade heeft hij laten lopen. Heel even heeft hij nagedacht en hij besloot nog diezelfde dag om dan maar de drukte van de grote stad Athene, waar hij twee dagen verbleef na zijn rondreis, te ontvluchten en met een, achteraf bijzonder dure, taxirit van een paar uur hiernaartoe te komen. Vooraf heeft hij zijn kamer besproken en nu is hij hier in het hotel. De prijs is zeer schappelijk; het is nog goedkoper dan thuis zelf eten kopen.

Nadat de taxi gestopt was, verbaasde het zicht van het hotel Sammy. Het was niet veel groter dan de woning van een historische buitenplaats in Nederland. Het gebouw leek te bestaan uit maar twee lagen met een schuin dak. Alles was wit, net als het dorp zoals hij later zou merken. Het dak was niet hoog genoeg om er een verblijf in te maken. Het geheel paste wel behoorlijk in het landschap. Het was misschien niet groot, maar wel lang. De taxi stond aan de kopse kant helemaal links. Aan de rechterkant zag hij een straat die steeds smaller wordt en iets omlaaggaat richting het dorp, vermoedde hij. Via een relatief grote hal keek hij uit over een terras en zag in de verte, achter een paar rotsen, via een vallei, de zee. In gedachten hoorde hij het ruisen van de golven. Aan de balie gaf hij zijn naam door en kreeg te horen dat hij een upgrade heeft gekregen op zijn reservering. Gezien het beperkte aantal gasten was het wenselijk dat zij allemaal op maar twee etages zijn, steeds waren er twee kamers tussen de

bezette suites leeg gehouden. Dit in verband met de pandemie. Zijn kamer was op de derde etage, werd hem uitgelegd met een handverwijzing naar de lift, en hij kreeg zijn sleutel.

Met zijn rugzak om een schouder liep hij naar de lift. Daar opende de deur zich direct op het moment dat hij ervoor staat.

Hij stapte naar binnen, drukte op de knop met een drie erin gegraveerd. Heel even had hij de indruk dat de wereld omvalt op het moment dat de lift beweegt; hij gaat niet omhoog, hij gaat naar beneden. Dan keek hij naar de knoppen. Er zijn zeven etages. En een knop met nul met daarnaast een sleutelgat. Dat zal wel voor het personeel zijn, bedenkt hij. Achter nummer zes staat ook het woord 'balie' als verduidelijking. In het verleden zijn er vast verschillende vergissingen geweest.

Op zijn etage stapte hij uit de lift. In de gang stond een bord met in diverse talen de uitleg om rechts aan te houden in het gangpad. Eronder was een klein tafeltje met handgel om zijn handen te desinfecteren. Natuurlijk gebruikte hij het. Daarna liep hij zijn kamer binnen, ook daar stond er desinfecteermiddel op het bureau. De kamer bestond uit een gigantische suite met een tweepersoons kingsize bed en een bureau met een goede stoel. Dat was wel eens anders in de gewone hotelkamers, weet hij uit ervaring. Ook stonden er twee zetels naar het raam gedraaid. Wanneer hij de vitrage opende, zag hij de zee voor zich. Op dat moment kon hij veel verder kijken over de vallei, het water van de zee is als een platte vlakte die de zon nog even weerspiegelt, golven waren niet meer te zien. Het dorp met de haven aan zijn voeten rechts was nog net in zicht. Twee grote deuren gaven toegang tot een prachtig balkon met twee ligbedden. De wind was prettig, niet te koud of vochtig. De zon niet meer zichtbaar, in de korte tijd was de zon zo ver ondergegaan dat ze niet meer op het water kon schijnen. Het was al begin van de avond. In een emmer stond een fles witte wijn koud, op deels water, deels ijs. Hij schonk zich een glas in en ging met ontbloot bovenlijf op een van de ligbedden zitten.

Het was voor hem een goede beslissing om hierheen te gaan en niet naar huis te vliegen. Daarbij is het hier prachtig, de omgeving is zichtbaar ruig met veel scherpe en soms ook hoge rotswanden. Het dorp aan zijn voeten dat was voornamelijk wit van het pleisterwerk en leek niet erg groot. Het is compact aaneengegroeid door de tijd heen. Er waren straten – misschien eerder stegen – waar maar amper een zwaar bepakte ezels door kon; auto's zag hij dan ook alleen maar op de bredere wegen die de afgelopen decennia zijn aangebracht. Deze kwamen, vele met alleen maar eenrichtingsverkeer, bij het kleine centrum naast de oude haven uit, om vandaar weer als een slinger naar een van de hoger gelegen buitenwijken en de bredere wegen te gaan.

Zijn hotel is er een van een aantal die aan de rand van het dorp zijn gebouwd halverwege de vorige eeuw, enkele zijn nog niet gemoderniseerd. Dit hotel is vorig jaar wel volledig gerenoveerd en heeft er een ster bij gekregen, waardoor het nu het beste is van de regio. Andere, vooral all-inclusive familiehotels, zijn aan de volgende baai gevestigd. Normaal komen enkele toeristen via de wandelpromenade langs de kustlijn naar het dorp om te winkelen, een beetje bij de haven rond te hangen en wat te eten bij de lokale restaurantjes of eetbarretjes.

Op zijn wandeling de eerste dag was Sammy, op de terugweg naar zijn hotel, verdwaald. Alle gebouwen leken op elkaar, alle straatjes ook, overal rode bloemen op de eerste etage voor de ramen. Alle deuren en luiken waren dicht. Af en toe kwam hij een vermagerde hond tegen. Zij keken elkaar even angstig aan, waarna er een zich omdraaide en een andere weg nam. Vaak was het Sammy die zich liet afschrikken door de witte tanden die de hond liet zien.

Dat was en is er in het dorp te beleven, een loslopende hond, verder niets, helemaal niets.

En zo komt het dat deze verder eenzame man van middelbare leeftijd de dagen dat hij onder de controle in het dorp uit kan komen, nu hier op het strand op een oranje ligbed ligt onder een

evenzo oranje parasol. Hij kijkt naar het donkerblauwe water, de naderende zee bij vloed, het verdwijnende bij eb. De rust van de golven, de ruis van het schuim na het omslaan ervan.

De uitbater van de verhuur, een oudere magere man met diepe groeven in zijn door de zon geblakerde huid, kende zijn wensen al na de eerste keer. De parasol links naast het ligbed, net bij Sammy's hoofd, om alleen de zon in de late middag op zijn toch al behoorlijk gebruide huid te voelen. Nog voor zijn gast bij hem is, zet hij alles al klaar. Vreemd is het niet, er is maar één gast, Sammy, en die is hier al een paar dagen. Op het hele strand, over de hele lengte, van de vuurtoren bij de havenmond tot aan de grote rotsen aan de andere kant, is dit hij enige toerist die hier rondloopt en geniet van het uitzicht, het strand en de zon. Op zijn wandeling hiernaartoe zag Sammy vandaag een enkele bewoner van het dorp. De mensen die hij tegenkomt zijn tot nu toe bijna altijd oudere mensen die elkaar in de arm hebben genomen en zo naar de winkel lopen. Een markt is er niet of wordt niet meer gehouden. Er is geen terras meer open, de restaurants en kleine duistere bars zijn met rolluiken afgedicht van het leven. De wereld lijkt op slot te zijn gegaan. Het is net of ergens een bom gevallen is en er niemand is die het aandurft om zich te laten zien. Iedereen zit in een eigen bubbel en samen onder een grote glazen stolp zit dit dorp, verlost en verlaten van de wereld. Bijna iedereen verblijft als een gevangene in zijn eigen huis. Er ontstaat hierdoor een vorm van doodsheid in het dorp die de dorpelingen gezamenlijk ondergaan.

In de tijd dat hij hier buiten wandelt, zijn er enkel die paar oudere vrouwen. Verder lijkt het of er niets te doen is. Winkels zijn dicht, behalve daar waar je eten kunt kopen. In het hotel zijn geen jongeren, zelfs geen jonge gezinnen, ze zijn niet zichtbaar als gasten noch als medewerkers. Het personeel is vooral ouder.

Wat hij hoort, want veel ziet hij niet, zijn meestal de stemmen die via de tv doorkomen, gesprekken over hoe erg het is in een

taal die hij niet begrijpt, maar hij kan wel nagaan wat er speelt, wat er gedaan moet worden. Op zijn hotelkamer kijkt hij naar een Engelstalig programma waar het aantal doden en besmettingen van de laatste vierentwintig uur wordt gegeven, informatie over de pandemie, steeds weer. Soms zijn de herhalingen overdadig en zonder echt nieuws. In het dorp weet hij waar het over gaat als hij langs de gesloten luiken loopt; de naam van het virus is overal min of meer gelijk, het suist in zijn oren als tinnitus. Het gaat over gebieden waar het erger is geworden of waar het juist beter gaat. De maatregelen die in het ene land worden genomen, en niet hier, of juist omgekeerd. Niets lijkt nog belangrijker te zijn dan deze onwerkelijke houtgreep van de onzichtbare vijand waartegen zij allemaal gezamenlijk vechten.

Wanneer hij verder doorloopt, is het geluid, zijn de stemmen, weer weg. Dan weerkaatsen de kale muren alleen zijn voetstappen, zijn zuchten. Zijn zweet vormt het enige dat hij ruikt zo vroeg op de ochtend. Het is net een filmset waar gisteren nog opnamen zijn geweest. Nu is het decor weer leeg en verlaten.

Zo slijt hij met wandelen de dag en de tijd. De grote traagheid van het leven is ingezet, de traagheid die over niet al te lange tijd een stilstand voerspelt.

20 MAART 2020

Vandaag op het strand, tot zijn grote verbazing, ontmoet hij meer leven. Niet de vogels of kleine stranddieren die het dit jaar uitzonderlijk goed doen omdat er geen schreeuwende kinderen en rennende badgasten of zo zijn. Er is gewoon jeugd en ze lachen uitbundig. Ze lijken verlost van een vloek, ze lopen rond, ook al zijn het er niet veel in aantal. Het geeft Sammy een glimlach op zijn gezicht. Niet dat hij niet vrolijk was, maar dit is wat hij het echte leven vindt, luisteren en genieten van anderen. Dan kan hij zijn eigen verdriet en ellende even vergeten, hoopt hij.

Het is al halverwege de middag als hij ze hoort aankomen, daarna zijn ze door zijn zonnebril zichtbaar geworden. Het is een redelijk grote groep, ze gaan op een meter of dertig rechts van hem liggen. Handdoeken en gekleurde dunne doeken, waar ze tassen op leggen, spreiden ze over het zand uit. Ze lijken zich te gedragen zoals zij altijd doen, ook al heeft Sammy totaal geen idee wat de lokale rites zijn, veel verschillen zij niet van de jeugd uit Amsterdam op het strand van Zandvoort.

Wanneer hij snel telt, ziet hij dat het er elf zijn, vijf jongens en zes meisjes. Verrassend genoeg is dit een groep vrienden die totaal niets gemeenschappelijks lijkt te hebben. Zij hebben elkaar niet gekozen omdat ze hetzelfde zijn, denken of gedragen. Juist omdat de ander zo anders is, zijn het vrienden geworden. Niet bewust, maar als kind hebben ze al vriendschap gesloten uit

nieuwsgierigheid, om verrast te willen worden, of uit noodzaak, omdat zij niet passen in een andere groep. Ze zien er allemaal anders uit, er zitten alle figuren tussen, gespierde lichamen door het sporten of pezige van juist nietsdoen. Klein en groot, lichte en donkere huid, Sammy bekijkt het met een geluksgevoel in zijn lijf. Wat ze wel gemeenschappelijk hebben, zijn de vrolijke kleuren van hun kleding en doeken. De badpakken zijn modieus en fel van kleur. Daarentegen lijken de jongens vooral floddersshorts te dragen in verschillende pasteltinten.

Ze lachen en hangen tegen elkaar aan. Het is vreemd om nu ineens een groep levendige jongeren te zien die de traagheid van de wereld aanvalt en zelfs lijkt te ontkennen. Vanaf zijn ligbed kan Sammy een nieuwe glimlach niet onderdrukken. Dit is een feest na al die doodse dagen.

De rust rondom hem lijkt teruggekeerd, de jeugd is naar het water gegaan. Ze zijn aan het spelen in de golven, de geluiden van plezier klinken op afstand.

Over zijn voeten kijkt de man naar het water, het wordt vloed. De golven lijken zich nergens iets van aan te trekken, niet van enige vorm van welke pandemie dan ook, niet van regeringseisen en regels over hygiëne. De zee laat haar golven rollen en tolleren. Het spel wordt af en toe door de wind meegespeeld. Alleen het zand zorgt voor spelbederf en blijft liggen als het kan. Toch kan Sammy hier uren van genieten. Het geluid alleen al is zo rustgevend dat hij soms in slaap valt.

Iets heel anders dat een onderdeel van zijn dagelijkse routine is geworden, zijn de telefoontjes van zijn ex, Camden. Ze waren er al bij het begin van zijn reis, die ruim zes weken geleden begon. De eerste dagen waren ze een onderbreking, een verstoring van rust. Zeg maar gerust een irritant gerinkel dat ervoor zorgde dat hij weer terug was, terug bij hem, in het huis dat eens hun gezamenlijke thuis was. De plek waar zij meer dan twintig jaar woonden. Sammy weet het, hij zegt nog steeds ons huis, maar